

ЗМІСТ

СПРАВА ПРО ВІЯЛО КАПІБАРИ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ , у якому ми знайомимося з музичним зайцем Терентієм	6
РОЗДІЛ ДРУГИЙ , у якому Терентій устряє в халепу, зате знаходить названу маму	10
РОЗДІЛ ТРЕТІЙ , у якому Оркестр дятла Дядечка погоджується дати концерт на Витівці	13
РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ , у якому знуджений Жерар нарешті отримує нову справу	17
РОЗДІЛ П'ЯТИЙ , у якому Жерар проводить допити свідків	24
РОЗДІЛ ШОСТИЙ , у якому морський свин і капібара нарешті зустрічаються	34
РОЗДІЛ СЬОМИЙ , у якому славетний детектив Жерар блискуче розкриває справу	38
РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ , у якому розкривається нелегке життя славетного детектива	44

СПРАВА ПРО ШІСТДЕСЯТ ВІСІМ ГОРОБЦІВ, ВІСІМ ОМЕЛЮХІВ І ОДНУ ТАЄМНИЧУ ПТАШКУ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ , у якому на Витівку приходять зима	48
РОЗДІЛ ДРУГИЙ , у якому до годівнички злітаються шістдесят вісім горобців	50

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ , у якому шістдесят вісім горобців налякані	53
РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ , у якому ми дізнаємося легенду про Чорного Горобця	56
РОЗДІЛ П'ЯТИЙ , у якому горобці виявляють вісім тіл	61
РОЗДІЛ ШОСТИЙ , у якому морський свин оживляє мерців і вирушає в лігво нечистої сили	64
РОЗДІЛ СЬОМИЙ , у якому славетний детектив Жерар блискуче розкриває справу	67
РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ , у якому розкривається нелегке життя славетного детектива	72

СПРАВА ПРО ВЕДМЕДЕВУ ЛЮЛЬКУ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ , у якому дідусь кличе всіх на кутю	76
РОЗДІЛ ДРУГИЙ , у якому ведмідь не курить люльку	80
РОЗДІЛ ТРЕТІЙ , у якому Жерарові подобається спостерігати за людьми	84
РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ , у якому загадки множаться	91
РОЗДІЛ П'ЯТИЙ , у якому людська справа виявляється не такою вже й людською	94
РОЗДІЛ ШОСТИЙ , у якому Жерар дізнається те, що й так уже знав	98
РОЗДІЛ СЬОМИЙ , у якому славетний детектив Жерар блискуче розкриває справу	102
РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ , у якому розкривається нелегке життя славетного детектива	109

An artistic illustration featuring a close-up of a young girl's face on the left, with her large, expressive blue eye looking towards the viewer. Her hands are shown at the bottom, gently holding a large bouquet of flowers. The bouquet is composed of numerous long, green, blade-like leaves and several large, vibrant flowers with yellow, blue, and purple petals. The background is a soft, light blue with small white specks, suggesting a dreamy or magical atmosphere.

**СПРАВА
ПРО ВІЯЛО
КАПІБАРИ**

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,

У ЯКОМУ МИ ЗНАЙОМИМОСЯ З МУЗИЧНИМ ЗАЙЦЕМ Терентієм

Зайця звали Терентій.

Утім, від народження він мав інше ім'я, яке вже ніхто не пам'ятав. Навіть мама зайчиха. А може, й він сам.

У цьому не було нічого надзвичайного — із зайцями таке трапляється частенько. Їм не вельми подобається довго мешкати з мамою, повсякчас вислуховуючи її напучування. Тож вони, щойно зіп'явшись на лапи й навчившись головної заячої премудрості — прудко бігати, — воліють заскочити в якусь затишну місцинку й почати самостійне доросле життя, повне пригод. І небезпек, звісно, теж. Та в разі небезпеки завжди можна взяти ноги в руки... себто дати драла.

Заради справедливості варто завважити, що мамам зайчихам теж

не вельми подобається довго жити з дітьми, повсякчас вислуховуючи їхнє ниття й канючення. Тож, упевнившись, що новонароджені зайченята здорові, нагодовані й заснули без задніх лап, вони теж залюбки беруть ноги в руки... себто дають драла у своїх мамозаячих справах. І зовсім не переймаються тим, що крихітки залишаться голодними, бо знають: щойно малим закортить попоїсти, як повз них неодмінно пробігатиме у своїх мамозаячих справах інша мама зайчиха й радо їх погодує. Ну, а наша мама зайчиха так само радо погодує всіх маленьких вуханчиків, які стрінуться на її шляху.

Отак воно ведеться в їхнього роду. Так прожив своє дитинство й Терентій, який іще не був Терентієм. А став ним заєць аж тоді, коли одного разу давав драла — і лапи принесли його на затишний пагорбок, густо зарослий кущами терну. Там він приліг відпочити, переночував, а відтак роззирнувся довкола, розмислив та й вирішив, що це буде його домівка. А оскільки домівка в терні, то й сам він зватиметься Терентієм.

Місцина й справді виявилася напрочуд вигідна.

По-перше, тернівник густий і колючий, та ще й від землі високою травою обріс — ідеально, щоб замаскуватися, і жодні вороги не поткнуться, боячись подерти собі шкуру.

По-друге, за кущами одразу починалося велетенське поле, яке місцевий фермер Петро Андрійович засіяв наполовину соєю, а наполовину соняшником, але посередині облаштував чималі грядки моркви й капусти. Певно, хотів так їх замаскувати, щоб зайці не здогадались, — але прудкононогого Терентія годі обвести круж пальця, він смакоту нюхом чує.

А по-третє, іншим боком тернівник тулився до яру, де росло чимало дерев і кущів. За тим яром починався хутір Витівка — городи, а далі й хати, в яких мешкали люди. До хат від тернівника було далеченько, тож зайця люди не турбували, зате з яру щоосені

тягали дрова, так що там позалишалася неймовірна кількість пеньків. Від великих, на яких вільно могло всістися й трое таких істот, як Терентій, до манюньких, завбільшки зі слідок заячої лапки. Від свіженьких, лише кілька місяців тому спиляних, до таких старезних, що вже геть потрухли. І найголовніше: кожен пеньок звучав по-своєму!

Атож — понад усе у світі заєць Терентій полюбляв грати на барабанах. Відкрив він у собі цей талантик випадково, коли, бавлячись у яру, стрибав із пенька на пеньок — і раптом збагнув, що звук, із яким він припеньковується, щоразу виходить різний. Ну, ви зрозуміли: якщо стрибнути на землю, то це називається «приземлитись», а якщо на пеньок, то «припенькуватись». Ото коли на один пеньок припеньковуєшся, чутно просте собі «бум». А на інший — уже «БУМ!» Ще на інший — «бу-Ум!» Далі: «Бум-м-м!» — чи «б-б-б-Бум!» — або «буМ-М-М!» — або навіть «б-Б-б-Бу-У-у-УМ-м-м!»... Траплялися навіть такі пеньки, які звучали просто як «б!», або «у!», або «м!» — чи так само, але не зовсім: «Б!», «У!», «М!»... Або ще більш дивовижні: один пеньок видає «б-Б!», а інший — «б-б!»... Не кожен і розчує, в чому різниця, — але в зайця Терентія виявився ідеальний музикальний слух, а ще в ньому прокинулася велика охота до музикування, тож невдовзі він уже вигравав цілі концерти.

Єдине, чого йому бракувало, — це слухачів. Бо ж і птахи, і білки, зачувши в яру оте бумкання, чомусь не дослухалися до мелодії, а чимдуж кидалися навтьоки, приймаючи його за небезпеку. Навіть миші та їжаки швиденько ховалися в нори або заривалися в листя. Серед місцевого звірства і птаства прокотилася чутка, ніби в яру завелася якась чупакабра. Дехто навіть випитував у Терентія, чи не страшно йому жити поруч із таким непевним місцем! Уявляєте, що він при цьому відчував? Але не здавався, продовжував музикування й вірив, що його талантик хтось-таки колись оцінить.

